

(Kort bemærkning).

Steffensen (KRF):

Tak til fru Dorte Bennedsen for de venlige ord. Jeg er helt enig med fru Dorte Bennedsen i, at udgangspunktet må være virkeligheden. Men jeg tror ikke, at fru Dorte Bennedsen er uenig med mig i, at i den oplysningskampagne, som vi er enige om skal intensiveres, vil det også være vigtigt at få det element med, som jeg gjorde opmærksom på, idet ingen, mener jeg, kan være i tvivl om, at hvis man ønsker at ændre sin seksuelle adfærd i retning af det, som jeg gav udtryk for, vil det dog i det mindste bidrage både til at være forebyggende, men også værnende for den enkelte imod, at AIDS-smitten breder sig.

Lenger (SF):

Jeg vil gerne starte med at sige tak til ministeren for redegørelsen. Jeg vil også gerne takke for det skriftlige materiale, som vi har fået sendt i flere omgange. Dernæst vil jeg tilsige vores fortsatte støtte til de grundlæggende holdninger, som hidtil har ligget i den danske indsats mod AIDS. Her tænker vi på ord som oplysning, motivation, anonymitet og frivillighed, der er helt centrale ud fra de etiske holdninger og menneskelige værdier, som vi sædvanligvis bekender os til, og de er bestemt ikke mindre centrale i diskussionen om AIDS. En hvilken som helst anden holdning ville være etisk og menneskeligt angribelig, også være fagligt uforsvarlig, den ville være mindre effektiv.

Så meget desto større er vores bekymring over, at man i en række af vores nabolande har brudt disse principper, har forladt frivilligheden, har indført tvungne undersøgelser og registrering og gennemført lovgivning, der giver mulighed for en internering, der i princippet kan være livslang. Det gælder f.eks. Vesttyskland, men det gælder også Finland, der har valgt at indtage den holdning, at det ikke kan betale sig at ofre en uddannelse på et menneske, der er smittet med AIDS.

Vi forstår godt, at man stillet over for en situation, der kan synes håbløs, kan have behov for at vise handlekraft, men foranstaltninger af den karakter gør blot ondt værre. De er så at sige handlekraft for handlekraftens egen skyld. Derfor glæder det os, at tilsvarende tanker herhjemme har kunnet be-

grænses til politiske risikogrupper som Fremskridtspartiet og omegn – omegnen når vi til om et kvarters tid.

Det er nødvendigt at forstå, at på den ene side er AIDS en sygdom som så mange andre, og på den anden side er den noget helt for sig selv. Den er forbundet med seksualitet og død, to emner, der sædvanligvis er tabu i vores kultur. I den almindelige bevidsthed er den tillige forbundet med adfærdsformer, som for en del mennesker vil virke fremmede. Hvad enten man kan lide det eller ej, er det altså en del af virkeligheden, og det betyder i praksis, at vi må acceptere den situation som udgangspunkt for indsatsen. Det nytter ikke at moralisere, for så når budskabet om, hvordan man undgår smitte, ikke frem, så skaber vi tværtimod en blokering, det nytter heller ikke at bruge tvang og registrering, for så ville det blive vanskeligere for sundhedsmyndighederne at komme i kontakt med de mennesker, som vi har brug for at komme i kontakt med. Færre ville henvende sig, færre ville lade sig undersøge, og det er bl.a. en af de erfaringer, som vore svenske naboer har måttet indhøste som resultat af deres lovgivning om registrering og internering.

Det er tværtimod nødvendigt at tage udgangspunkt i verden, som den ser ud, at gøre fremmede adfærdsnormer mindre fremmede, og det har de danske myndigheder også gjort på en god måde – vores kompliment for det.

Men hvor der har været stort set enighed om holdningerne og udgangspunktet, har der ikke været den samme enighed om de økonomiske bevillinger, ikke hidtil i hvert fald. Det har været svært at vinde forståelse for, at holdninger ikke bare hører til de gratis glæder her i livet. Lidt efter lidt er der kommet gang i oplysningsindsatsen, men i forhold til behovet foregår den stadig væk på duplikatorniveau.

Der er flere formål med oplysning. For det første er det vigtigt at oplyse alle om, hvordan man undgår at blive smittet eller at smitte andre og dermed, hvordan man dyrker sikker sex. Hvad enten det er det ene eller det andet, er metoden den samme, og det er for resten årsagen til, at der heller ikke er nogen særlig medicinsk grund til at vide, om man er smittet eller ej, i hvert fald ikke før, vi har mulighed for at tilbyde en egentlig behandling. Hvis man ikke skal dyrke sikker